

JUNGELBOKEN – MOWGLI

AV TOR ÅGE BRINGSVÆRD
FRITT ETTER RUDYARD KIPLING

DEN NATIONALE SCENE

Hver tid har sine eventyrfortellere

Kjære barn

Hvis du er alene i teatret ikkeld, trenger du ikke å lese videore. Du greier deg sikkert bra likevel. Men hvis du har med deg mor eller far, tante eller onkel, er det kanskje lurt å vite en del om hvordan voksne mennesker reagerer - så de ikke skal forvirre deg og kanskje ødelegge hele forestillingen for deg. Først og fremst vil de - kanskje ikke hele tiden, men i hvert fall på de aller dummeste tidspunktene - spørre om du har det bra, om du sitter godt, om du skal tisse og minst ti ganger til om du har det bra. Hvis du ber dem slutte å mase, blir de bare sure og lei seg, eller kanskje de til og med blir sinte og kaller deg oppdragen og utaknemlig - og da er det jo ikke noe moro lenger. Derfor er det mitt råd at du bør forsøke å holde dem i hånden av og til. Det får dem til å føle at alt er i orden, og da tier de som regel stille. Dessuten blir voksne mennesker utrolig glade og stolte når barn vil holde dem i hånden - særlig hvis de ikke er vant til det til daglig. Det får dem til å kjenne seg store og trygge. Og da slipper du den forstyrrelsen som ofte er den verste på kino og teater, nemlig det at de voksne hver gang noe er skummelt og spennende, ødelegger alt sammen ved å spørre om du er redd... Voksne er nemlig utrolig engstelige for at du ikke skal skjonne at det som foregår på scenen bare er eventyr og teater. Noen tror barn får mareritt av hva som helst. Hvis du har mistanke om at de voksne du har med deg i kveld er av den typen, så er det sikrest at du holder dem i hånden hele tiden. Og sist, men ikke minst: Be aldri med deg flere voksne enn du har hender til.

Velkommen til en farlig jungle!

Tor Åge Bringsværd

Kjære voksne

Jeg er glad du har funnet veien hit. Kveldens forestilling er nemlig like mye ment for deg som for de barna som akkurat nå klatter høyt og lavt omkring deg. Altfor ofte deler vi verden i to - etter en flytende aldersgrense. Som om vi skulle være tilliggere av en slags kulturell apartheid-politikk... Men jeg tror svært få ting er Bare for Barn. Og jeg tror enda færre ting er Bare for Voksne. Jeg tror det er viktig at barn og voksne opplever ting sammen. Jeg tror det bør finnes broer. Teater kan være en slik bro. Velkommen til en familieforestilling!

Tor Åge Bringsværd

Har Tabaqui rett?

«Ville en ulvunge blitt like godt mottatt hos menneskene?» spør sjakalen. Både han og vi vet at svaret er nei.

Noe av det mest ulykkelige som er hendt i vår moderne verden, er den avstand som er vokst frem mellom dyr og mennesker. Dyrene burde være våre «søskener» på denne kloden. I stedet ser vi bare på dem som råvarer til kjøtt- og pels-industrien. Og vill-dyrene dreper vi for morro skyld - og henger likene som pynt på veggen...

I mange bygårder er det til og med forbudt å ha hund og katt. Naboer som for lengst har forsonet seg med stereoanlegg og sus i vannrørene, orker ikke tanken på at en katt kanskje før eller siden vil gi fra seg et mjau. Snart vil vi bare møte dyr i Donald-hefter, på TV - og på middagsbordet.

*
For femti år siden fantes det 100 000 ville tigre i verden. Det var åtte forskjellige slag - og de levde i India, Iran, Kina, Sovjet, Tyrkia, Indonesia og Thailand. I dag finnes det litt under fem tusen tigre i hele verden. Og antallet synker fra år til år...

Det finnes mange beretninger

om barn som har vokst opp sammen med dyr. De fleste er eventyr. Men noen er sanne.

«Plutselig kom en stor, voksen ulv ut av hulen... Og bak den kom spøkelsen det innføde hadde fortalt meg om... ansiktet var nesten ikke synlig, men øynene var lysende og skarpe. Det var et menneske!»

Dette er misjonæren J. A. L. Singh som skriver dette i dagboken sin. Året er 1920. Stedet er Bengal i India. De innføde i en landsby har bedt ham om å fordrive et spøkelse som stadig skremmer dem - en farlig skog-demon. De finner hulen hvor demonen lever. Det er en ulvehule. Og det er ikke bare en, men to demoner. To små piker som lever sammen med ulvene. Ulvenorene blir drept. Men Singh tar seg av barna. Han kaller dem Kamala og Amala. De løper fort på alle fire, men er ikke i stand til å reise seg. Den eneste maten de vil føre, er melk og rått kjøtt. Ingenting kan få dem til å le. Men når Amala dør et år senere, feller Kamala to tårer... Kamala overlever ni år hos menneskene. Hun lærer seg endelig å gå på to, verner seg til kol mat og greier å gjøre seg forstått, så vidt det er. Du hun døde, kunne hun litt over tredve ord. Kroppen hennes ble ca. 16 år. Men i hodet sitt ble hun aldri mer enn tre år gammel.

DEN NATIONALE SCENE

Jungelboken - MOWGLI -

av Tor Åge Bringsværd, fritt etter Rudyard Kipling.
Musikk: Per Christian Revholt og Tom Harry Halvorsen.

Regi: Pål Øverland
Dekorasjon og kostymer: Frode og Guy Krohg
Koreografi: Inger-Johanne Rütter
Raksha, inder, ape Karin Hox
Mowgli Morten Andresen
Aksela, inder, ape Kaare Kroppan
Kobraen Nils Vogt
Shere Khan, inder Ola Ottes
Tabaqui, ape, inder Cjert Haga
Buldeo, ape Peter Bredal
Baloo, inder Sverre Røssummoen
Rikke, Ragg, inder Lars Steinar Sørbo
Nikkie, ulv, inder Sissel Ingrø Andersen
Bagheera, inder Ragnhild Hjørnøy
Kaa, inder, ape Randolph Walderhaug
Messua, ape, ulv Karin Stautland
Ali, Naradana Ulf Borge

Barn: Christian Lie, Hege Svortevik, Cathrine Lie, Jesper Blinkenberg Nielsen - Adele Lærum, Vala Hjorth-Jenssen, Anders Enger, Laila Irene Agdestein.

I orkesteret: Harald Mæland: trommer/marimba. Knut Skodvin: bass/trommer. Jan Kåre Hystad: fiøyte/klarinett. Torbjørn Wiberg: gitarr/andre strengeinstr. Tom Harry Halvorsen: El-piano/synthesizer/orgel/trommer/orkesterledelse.

Inspisjon: Carl Mehl - Rekvister: Åse Hegrenes - Suffler: Britt Synnestvedt - Premiere: 20. september 1984 - Fotografering og lydbåndoppakt under forestillingen er ikke tillatt. Forestillingen varer ca. 1 time, 30 min. En pause.

Jungelboken - Mowgli : av 21g020380

Markedsrådet A/S - Havel AS